

kunnen onderteekenen, om daarmede te kennen te geven, dat hij de verantwoordelijkheid voor de publicatie op zich neemt. Op deze wijze zou veel tijd en geld kunnen worden bespaard, en de doctor meer voldoening van zijn werk kunnen ondervinden dan nu meestal het geval is.

HET DUITSCHE REICHSGERICHT EN DE VERKOOP VAN PRACTIJK. — Advocaat E. WOLFF geeft in *Mediz. Klinik* van 19 Januari een overzicht van de rechtspraak van het Duitse Reichsgericht in zake verkoop van praktijk. De rechter heeft bij de beoordeeling over de geldigheid van zulk een handeling rekening te houden met de goede zeden, en daartoe neemt hij ook kennis van het oordeel van geneeskundige eererechtbanken in gevallen van verkoop van praktijk. Het Reichsgericht richt zich in zijn oordeel naar de bijzondere omstandigheden van elk geval. Ongeldig wordt een verkoop verklaard, als de koopsom; met overneming van inventaris enz., buitensporig hoog is, omdat dan het oogmerk van den koper te sterk gericht moet zijn op het terugwinnen van het bestede bedrag; ook als de koopvoorwaarden een bepaling bevatten, dat de verkoper geen vrijheid behoudt om binnen een bepaald gebied de praktijk uit te oefenen. Daarentegen is het oordeel veel vrijgevinger, in geval de praktijk door de erfgenamen van een arts wordt verkocht, omdat dezen niet tot den geneeskundigen stand behooren en niet gebonden zijn door de standsgebruiken en door de regelen der beroepsre.

PINKHOF.

INGEZONDEN.

LEEMTEN IN HET STAATSTOEZICHT OP DE VOLKSGEZONDHEID.

I.

Collega HERMANIDES deed een goed werk met het leveren zijner bijdrage in het vorig nummer van het *Tijdschrift* over de leemten in het staatstoezicht op de volksgezondheid. Want inderdaad, die leemten zijn zeer groot; in het bijzonder wat de bestrijding van besmettelijke ziekten aangaat. Het is daarom jammer, dat hij niet wat eerder zijn gemoed heeft ontlast; immers, het is uit de nieuwsbladen bekend, dat de minister van arbeid reeds een wijziging van de Gezondheidswet heeft ontworpen. Wellicht ware dan tijdig een gedachtenwisseling gevolgd, die reeds op het ontwerp een invloed ten goede had kunnen uitoefenen.

Het ligt niet in mijn bedoeling om thans in den breede op de door HERMANIDES geopperde bezwaren in te gaan of ze te onderstrepen; wellicht vind ik hiertoe binnenkort de gelegenheid; maar wel zij het mij geoorloofd om reeds thans er op te wijzen, dat hij bij zijn beschouwingen over het staatstoezicht zelf deze leemte openlaat, dat hij de taak der gezondheidscommissies, als wettelijke organen van het staatstoezicht, ook voor de bestrijding der besmettelijke ziekten, nagenoeg onaangeroerd heeft gelaten. En dat terwijl aan deze colleges zeer zeker een belangrijke, ja, volgens de bestaande Gezondheidswet eigenlijk de belangrijkste taak voor het toezicht op de openbare gezondheidsbelangen is toevertrouwd. Het instellen van deze commissies door minister BORGESIUS bij de Gezondheidswet van 1901 was eigenlijk de kern van de nieuwe regeling, die een einde moest maken aan het oude geneeskundig staatstoezicht. Immers werd daardoor aan een, naar men destijds meende, te éenzijdigen invloed van de geneeskundigen een einde gemaakt en werden bredere lagen der bevolking in het toezicht op de gezondheidsbelangen betrokken. Hoe anders zou het ook te verdedigen zijn geweest, dat men het aantal ambtenaren belast met het toezicht op besmettelijke ziekten in stede van belangrijk uit te breiden, tot slechts vier, zegge vier voor het geheele land had ingekrompen.

Zal er dus van eenige verbetering in de door HERMANIDES aangegeven leemten sprake zijn, dan dient niet in de laatste plaats een belangrijk woord gesproken te worden over de vraag, of het instituut der gezondheidscommissies heeft beantwoord aan de